

רבן גמליאל פרק חמישי יבמות

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד. א' איכא למימר דמזיד ורלון מרי גוויי נינהו דרלון היינו דמכין לרלון אע"ג דפשיטא הוא קמיני ליה דהכי אורחיה בכל דוכתא^ב אבל בפ"ב ד"ק (דף טו: ו)שם) גזי דרס מועד לעולם קשה מה בין מוד לרלון^ג וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
הוא אנוס והוא לא אנוסה. א' תימה דהיה ליה למינקט שניהם אנוסים דהוי רבותא טפי וי"ל דלאגב דנקט ברישא הוא שוגג והיא מודה^ד נקט נמי הכא הוא אנוס והיא לא אנוסה א"כ לא קאמר והיא לא אנוסה אלא ברלון אלא היא לא אנוסה אבל מודה או שוגגת דהשתא מרובהו לא מיכווני לשם מזה: וְלֹא חִילָק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה. פ"י בקטורס זין הערלה לגמר ביאה וצנצא שניה פירש וגם חילק זין ביאה לביאה זין דרכה לשלל דרכה ואין נראה לר"י דכיון דמנה סבר אחד המערה ואחד הגומר למה ליה לו למימני ולא חילק זין הערלה לגמר ביאה ועוד דבגמ' (לקמן דף נו:) מפרש מאי וכן אשלא דרכה בחייבי לאוין מכלל דלא חילק דרשא איירי בשלל דרכה ונראה לר"י שהסופרים טעו וכמנזו איפכא ומיהו היא דבצנצא שניה אפשר לפרשו כמו הראשון זין דרכה לשלל דרכה ונפרושי וכן קתמי:

הנהרות הב"ח

(א) גבי אפילו הוא שוגג והיא מודה הוא מוזיד ודאי שוגגת דמרויחו (א) ח"י ד"ה פסלה. מוספא בהך ביאה מרומה:

תוספות ישנים

(א) וא"ת ולמה ליה קישי הלא אמרי' תמנע מת בעיניה חייב וי"ל דס"ל פסול. א"כ ל"י אפי' למי' חייב היינו משום שיהי' לו גרוס בביאה מועתה וכל הלא שיהיה מוכיב וכל הלא שיהיה מוכיב כגון לא מוחיבי עד שיקשה שהי' נאנס הוא ולא יכול לפרש.

(ב) לכאורה לוי מנין דמח' כהנה מעשה ולא שיהי' רק נצי מעשה עם הטוהיה ואמרי' לו נעמי' ופרש' מר ועי' בשבועות י"ח ועי' מוס' ה"ל"ט.

תוס' חר מקבאי

פירק הבא על יבמתו. הא דהגון הבא על יבמתו פירשנו בגמ' היק ל"מ הוא שוגג והיא מכוונה למצוה. א"כ הוא מוזיד והיא מכוונה לפנות. [אלא] אפילו הוא שוגג והיא מודה פירוש נהנות דתרווייהו לא מכווני למצוה קנה. גמי רבי חייה אפילו שניהם מדיין שניהם אנוסים. אנוס דמתני' הדין אילימא שאנסוהו עובדי כוכבים וכן אנוס בעירה שאין קישי אלא לדעת אלא

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד. א' איכא למימר דמזיד ורלון מרי גוויי נינהו דרלון היינו דמכין לרלון אע"ג דפשיטא הוא קמיני ליה דהכי אורחיה בכל דוכתא^ב אבל בפ"ב ד"ק (דף טו: ו)שם) גזי דרס מועד לעולם קשה מה בין מוד לרלון^ג וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
הוא אנוס והוא לא אנוסה. א' תימה דהיה ליה למינקט שניהם אנוסים דהוי רבותא טפי וי"ל דלאגב דנקט ברישא הוא שוגג והיא מודה^ד נקט נמי הכא הוא אנוס והיא לא אנוסה א"כ לא קאמר והיא לא אנוסה אלא ברלון אלא היא לא אנוסה אבל מודה או שוגגת דהשתא מרובהו לא מיכווני לשם מזה: וְלֹא חִילָק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה. פ"י בקטורס זין הערלה לגמר ביאה וצנצא שניה פירש וגם חילק זין ביאה לביאה זין דרכה לשלל דרכה ואין נראה לר"י דכיון דמנה סבר אחד המערה ואחד הגומר למה ליה לו למימני ולא חילק זין הערלה לגמר ביאה ועוד דבגמ' (לקמן דף נו:) מפרש מאי וכן אשלא דרכה בחייבי לאוין מכלל דלא חילק דרשא איירי בשלל דרכה ונראה לר"י שהסופרים טעו וכמנזו איפכא ומיהו היא דבצנצא שניה אפשר לפרשו כמו הראשון זין דרכה לשלל דרכה ונפרושי וכן קתמי:

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד. א' איכא למימר דמזיד ורלון מרי גוויי נינהו דרלון היינו דמכין לרלון אע"ג דפשיטא הוא קמיני ליה דהכי אורחיה בכל דוכתא^ב אבל בפ"ב ד"ק (דף טו: ו)שם) גזי דרס מועד לעולם קשה מה בין מוד לרלון^ג וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
הוא אנוס והוא לא אנוסה. א' תימה דהיה ליה למינקט שניהם אנוסים דהוי רבותא טפי וי"ל דלאגב דנקט ברישא הוא שוגג והיא מודה^ד נקט נמי הכא הוא אנוס והיא לא אנוסה א"כ לא קאמר והיא לא אנוסה אלא ברלון אלא היא לא אנוסה אבל מודה או שוגגת דהשתא מרובהו לא מיכווני לשם מזה: וְלֹא חִילָק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה. פ"י בקטורס זין הערלה לגמר ביאה וצנצא שניה פירש וגם חילק זין ביאה לביאה זין דרכה לשלל דרכה ואין נראה לר"י דכיון דמנה סבר אחד המערה ואחד הגומר למה ליה לו למימני ולא חילק זין הערלה לגמר ביאה ועוד דבגמ' (לקמן דף נו:) מפרש מאי וכן אשלא דרכה בחייבי לאוין מכלל דלא חילק דרשא איירי בשלל דרכה ונראה לר"י שהסופרים טעו וכמנזו איפכא ומיהו היא דבצנצא שניה אפשר לפרשו כמו הראשון זין דרכה לשלל דרכה ונפרושי וכן קתמי:

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד. א' איכא למימר דמזיד ורלון מרי גוויי נינהו דרלון היינו דמכין לרלון אע"ג דפשיטא הוא קמיני ליה דהכי אורחיה בכל דוכתא^ב אבל בפ"ב ד"ק (דף טו: ו)שם) גזי דרס מועד לעולם קשה מה בין מוד לרלון^ג וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
הוא אנוס והוא לא אנוסה. א' תימה דהיה ליה למינקט שניהם אנוסים דהוי רבותא טפי וי"ל דלאגב דנקט ברישא הוא שוגג והיא מודה^ד נקט נמי הכא הוא אנוס והיא לא אנוסה א"כ לא קאמר והיא לא אנוסה אלא ברלון אלא היא לא אנוסה אבל מודה או שוגגת דהשתא מרובהו לא מיכווני לשם מזה: וְלֹא חִילָק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה. פ"י בקטורס זין הערלה לגמר ביאה וצנצא שניה פירש וגם חילק זין ביאה לביאה זין דרכה לשלל דרכה ואין נראה לר"י דכיון דמנה סבר אחד המערה ואחד הגומר למה ליה לו למימני ולא חילק זין הערלה לגמר ביאה ועוד דבגמ' (לקמן דף נו:) מפרש מאי וכן אשלא דרכה בחייבי לאוין מכלל דלא חילק דרשא איירי בשלל דרכה ונראה לר"י שהסופרים טעו וכמנזו איפכא ומיהו היא דבצנצא שניה אפשר לפרשו כמו הראשון זין דרכה לשלל דרכה ונפרושי וכן קתמי:

הדרן עלך רבן גמליאל

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד. א' איכא למימר דמזיד ורלון מרי גוויי נינהו דרלון היינו דמכין לרלון אע"ג דפשיטא הוא קמיני ליה דהכי אורחיה בכל דוכתא^ב אבל בפ"ב ד"ק (דף טו: ו)שם) גזי דרס מועד לעולם קשה מה בין מוד לרלון^ג וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
הוא אנוס והוא לא אנוסה. א' תימה דהיה ליה למינקט שניהם אנוסים דהוי רבותא טפי וי"ל דלאגב דנקט ברישא הוא שוגג והיא מודה^ד נקט נמי הכא הוא אנוס והיא לא אנוסה א"כ לא קאמר והיא לא אנוסה אלא ברלון אלא היא לא אנוסה אבל מודה או שוגגת דהשתא מרובהו לא מיכווני לשם מזה: וְלֹא חִילָק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה. פ"י בקטורס זין הערלה לגמר ביאה וצנצא שניה פירש וגם חילק זין ביאה לביאה זין דרכה לשלל דרכה ואין נראה לר"י דכיון דמנה סבר אחד המערה ואחד הגומר למה ליה לו למימני ולא חילק זין הערלה לגמר ביאה ועוד דבגמ' (לקמן דף נו:) מפרש מאי וכן אשלא דרכה בחייבי לאוין מכלל דלא חילק דרשא איירי בשלל דרכה ונראה לר"י שהסופרים טעו וכמנזו איפכא ומיהו היא דבצנצא שניה אפשר לפרשו כמו הראשון זין דרכה לשלל דרכה ונפרושי וכן קתמי:

א) ועיניו עה. ועי' ג) נמי מוס' מעילה ג' ד"ה שפתון. א) פירא ש"ל. ד) נ"ל אחר ד"ה ממרתם. ה) ש"ל. ו) דף ע"ג. ז) נמי' ש"ס על הגליון. ח) נמי' פ"שי' במוס' ע"ן. ט) ד"ה מוד בו' ובפרש"י פ"שי' נמוס' כה'. ד"ה שוגג. טו) שמועתי. י) לקמן דה'.

מוסף תוספות

א. הכא ניהא דנקט מוד ורלון. מוס' ה"ל"ט. ב. [ונ]מזיד כגון שיועד שהיא יבמתו אלא אשנו ביניה לבנות קיין אלא לשם זנות בעלפא, או שנתכוון לאשת אחיו בחייו ונודע שכבר מת. מחיי. ועי' ש"י. ג. אלא שדרך התלמוד להוכיח מוד ורלון אפי' שאחד הם, אלא לבני שוגג שייך לתמונה מוד ולבני אנוס רלון. מוס' ה"ל"ט. ד. משמע לכאורה דהוי ברצון דקא מיכוונה לשם מצוה. מוס' ה"ל"ט. ה. והר"י ור"י לא מיכווני לשם מצוה. רכ"ס י"א. ו. [ונ]מצא כל המשעה שערטה הוא שלא מרעוהו. וכו' משני שכתפמי ויבמות. פירוש והיה כבר מקושה לאשתו, הכי נמי הוה מצי למימר דאנוסות גוים ודאי מקושה כבר. עי' ש"מ"ק. ז. מין דביאה צנצא ליכא אנוס לא קרינא בה האב על יבמתו באנוס, אלא מרעוה ושלל כבונת מצוה. רכ"ס י"א. ח. דלא עבד מצוה, ולא אמרינן יהרג ואל יעבור הויא דלא עבד מצוה, ולא אמרינן יהרג ואל יעבור הויא דלא עבד מצוה. מ"י פסל. ט. אפי' דע"י אנוס בא ויחם פ"י. מו"ק מה. יא. אפי' שאין העבירה צנצא בקישי אלא בביאה, כיון דאי אפשר לביאה בלא קישי ראו לו ביהא ליהרג אכילו היא ביהא עצמה, והיינו דאשמועינן רבא. רע"ב. יא. יב. איכא מ"ד משמש מת בעירות חיוב, נמצא דאפי' לא יתקשה תעשה העבירה, מ"מ רבא דהאב סבר דפטור וכו' ואפי' למ"ד נמי חיוב כיון שנתרבה הנאתו ע"י קישי עשישה חשיב אכילו עושה כל המשעה מרעוה וכו' שהיה לו לפרוש בהנאה מועטת ופירוש בהנאה מרובה. מוס' ה"ל"ט. י. אפי' למ"ד משמש מת בעירות חיוב. מוס' ה"ל"ט.

לדעת תיפוק ליה דאגלוי עריות יהרג ואל יעבור כדאמר דפרק זין סורר (סנהדרין דף עז. ושם) אלא איירי כשעובדי כוכבים מדביקים אותו על הערוה וא"ל לו להשמט אם לא ע"י שיהרג^א וקאמר רבא דיש לו למסור עמנו ליהרג אם יודע שאי אפשר לו אם לא יתקשה דאין קישי אלא לדעת א) וחשיב כעושה מעשה^ב אבל אם יתקשה שלא לדעת או שהיה כבר מקושה או שזוהי שלא יתקשה^ג אין חייב למסור עמנו משום דנערה המאורסה ילפינן התם כקרקע עולם כדאמר זין סורר (ג"ז שם) גזי אסתר דקרקע עולם היתה וטעמא משום דנערה המאורסה ילפינן התם מרואה

נקטה ולמילקי עליה האי ישראל בעהרעה כגמר ביאה: אלא אפילו הוא שוגג. כסבור אשה אחת היא: והיא מודה. לביאת זנות מכוונת: דתרווייהו לא מיכווני לשם מצוה אפילו הכי קנה תני ר' חייא אפי' שניהם שוגגים שניהם מוזידים שניהם אנוסים אנוס המתניתין היכי דמי אילימא כשאנסוהו עובדי כוכבים ובא עליה והאמר רבא אין אנוס לערוה לפי שאין קישי אלא לדעת אלא בישן והאמר רב יהודה ישן

א) וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
 ב) וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:
 ג) וי"מ דה"ק בין שיהא אותו שוגג ומזיד צאונס שאנסו לעשות כן בין שיהא ברלון ח:

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

יג א רמו ליבמה שאסורה בחיי בעלה מנין. דמיון דשריא רחמנא אחר מיתה אין סברא לומר דאסורא בחיי בעלה^א ללא מיתמור שהיה בלא הכתוב לומר דלמי עשה ודמי לא תעשה שיש בו כרת אי לא דמוכח קרא כדכילא:

בזכור מהו. הא דלא יליף זכור ובהמה מהקישא דרבי יונה^ב משום דלמ מקורה הערה כמיז והנהו לא שייך בהו מקור ועוד דאפסקינהו בקרא דמונן אי נמי משום דזכור ובהמה לא משיב ציאה לאין דך ציאה נכך ולהכי צפרק ארבע מיתום (מסדרין נד: ז) לריך אהרה עונה לזוכי ושכח זכור אע"ג דעגלמא לא גני קרא לחייב האשה הנשכמת: **אמרן** לוי מתה אשתך בו. במתמא הוה סג"ג אלא קמ"ל דלף על פי שיש ערוביז שכל ממשנה שלגמל אהוה ולריך להוליא האסורות לא גורמין הני דשריינן אטו הני דלסקינן^ג:

צרותיהן. אילטרינן אע"ג דס"ד דמוטב שילחן הצרות גזירה שלא ילחן לגזירה או רביעיית^ד: מאשח

ביומי תליא מילתא אשת אח בבנים תליא רחמנא אלא פריך הכי מה לנדה ואשת אח שכן אין אוסרן מתירן תאמר באשת איש שאסורה מתירה אלא^ה אמר ר' יונה ואיתמא רב הונא בריה דרב יהושע אמר קרא יכי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונברתו הנפשות העושות הוקשו כל העריות כולן לנדה מה נדה בהעראה אף כל בהעראה ואלא נדה דכתיבא גבי אשת אח למה לי לברב הונא דאמר רב הונא רמו ליבמה מן התורה מנין כתיב כתיב^ו יבמה יבא עליה אלא רמו ליבמה שאסורה בחיי בעלה מנין האי סברא היא מראמור רחמנא לאחר מיתה בעלה שריא מכלל דבחי בעלה אסורה ודלמא לאחר מיתה בעלה מצוה בחיי בעלה רשות אי גמי לאחר מיתה בעלה אי בחיי בעלה לא^ז ולא הבא מכלל עשה אמר קרא^ח ואיש יקח את אשת אחיו נדה היא וכי אשת אחיו ברה היא אלא כנדה מה נדה אף על פי שיש לה היתר לאחר ככאן "בשעת איסורא בכרת אף אשת אח (נמי) אף על פי שיש לה היתר לאחר מוכאן יבמיה בעלה בכרת אלא העראה דכתיבא גבי אהות אב ואהות אם למה לי לברבעא מיניה רבינא מרבא יבמערה^ט בזכור מהו בזכור^י משככי אשה כתיבא אלא המערה בבהמה מהו אמר ליה אם אינו ענין להעראה דכתיבא גבי אהות אב ואהות אם דאתיבא בחקישא מדרבי יונה יתנהו ענין להעראה דכתיבא בהמה חייבי מיתות בית דין היא סברא כתיב להעראה דידה גבי חייבי כריתות לכתוב גבי מיתת בית דין וינליף מיתת ב"ד מיתת ב"ד^י אידי דכוליה קרא דרשא אתי כתיב ביה נמי הא מילתא דרשא מאי דרשא דתניא^{יא} ערות אהות אביך לא תגלה בין מן האב בין מן האם אתה ואומר בין מן האב בין מן האם או אינו אלא בין מן האב ולא מן האם ודין הוא חייב כאן וחייב באהותו מה אהותו^{יב} בין מן האב בין מן האם כאן בין מן האב בין מן האם או כלך לדרך זו חייב כאן וחייב ברודתו מה דודתו ימן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולא מן האם נראה למי דומה דנין איסור הבא מאליו מאיסור הבא מאליו ואל תוכיח דודתו שאין איסור הבא מאליו או כלך לדרך זה דנין קרובי האב מקרובי האב ואל תוכיח אהות שקרובי עצמו תלמוד לומר ערות אהות אביך לא תגלה בין מן האב בין מן האם^{יג} ערות אהות אביך לא תגלה בין מן האב בין מן האם^{יד} למכתבא באהות אב למה לי למכתבא באהות אב שכן יש לה חיים אבל אהות אם אימא לא ואי כתב רחמנא באהות אם שכן וראית אבל אהות אם אימא לא צריכא ודודתו דפשיטא ליה לתנא דמן האב ולא מן האם מנא ליה אמר רבא אתיא דודו דודו כתיב הכא^{טו} ערות דודו גלה וכתיב התם^{טז} או דודו או בן דודו יגאלנו מה להלן מן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולא מן האם והתם מנלן אמר קרא ממשפחתו יגאלנו^{טז} משפחת אב קרויה משפחה אם אינה קרויה משפחה והדתנן^{יז} אמרו לו מתה אשתך ונשא אהותה מאביה מתה ונשא בראשונה ובשלישית ובחמישית ופוטרת צרותיהן ואסור בשניה וברביעית ואין ביאת אהות מהן פוטרת צרתה ואם בא על השניה לאחר מיתה הראשונה מותר בשניה וברביעית ופוטרת צרותיהן ואסור בשלישית ובחמישית אלמא

ציומי תליא מילתא. אפי' אם מת האסורה שפקדה דס צריכה ראשונה אסורה כל שבעה: **בזנים פליא.** אם יש לה זנים אפילו מת אחיו: אין אוסרן מסיפין. אין כח בלאוסר להמיר אלא דבר אחר ממירה ימים ממירין את הנדה ושפת אח כשהוא עמיה: **הוקשו כל העריות לנדה.** שהרי כאן הוקשו כולן זו לזו ונדה כמותה צפרשת עריות^א הלכך בהעראה ילפינן כולה מנדה: **נדה דכמיז גבי אשח את.** דילפינן מיניה לעיל^ב העראה לאשת אח מנדה: **חיי צנעל.** אם גלשה אשה: **ולאו הכא מכלל עשה עשה.** אבל כרת ליהא: **משככי אשה.** וכיון דצנעטה הוי העראה משכח ממילא איתמאר בזכור דהא צנעל צפרשת משככי אשה: **המערה צנעטה.** שלא גמר ציאתו: ואחיות אב ואחיות אם לאו מחייבי מיתות מן דלא כתיב ציאתו^ג מיתה: **לויככח צנעטיז ביה דין.** כגון צנעט ומומו ולימא נמי אם אינו ענין להו דלמיתא צידיקשא דרי יונה מכה ענין צנעטה: **אידי דכוליה קרא.** דכמיז צנעט אב ואחיות אם צפרשת קדושים הוי^ד לנרשא אהת צנעטיז לקמן כמיז צייה נמי העראה כלא נריך לנרשא דבהמה: **ערות אהות אביך.** קרא דאחרי מות קמח נקט: **צ"ג.** שהיא אהות אביך מן האב בין מן האם: **מה אהותו בין מן האב בין מן האם.** שחם היה דודו אחי אביו מן האם ולא מן האב אף אין אשמו עליו ערוה ולקמן צעי מנלן: **דודסו אף איסורה בא עליו מאליו.** אלא על ידי קדושי דודו: **ולאו סוכיה אחותו.** וכיון דלא נפקא לן מדינא תלמוד לומר מקרא ש צנעטיז קדושים מתי ערות אהות אביך ואחיות אמך לא תגלה^ה ואין צריך להסיח שכר הויס וגלה הוא ליה לאשמועינן אלוהי כדעבד צנעט אח וצנעטו איש כי יקח אחיות אביו ואחיות אמו עונס יאשו וקרא יתירא הוא לצנעט אחות אחי למא לי למכסח. האי קרא יתירא בתרומתו לכתוב חסדא ומימי אידך מיניה: **יש לה חיים.** דמשפחת אב קרויה משפחה דלמיז ומיליו על משפחתי לבית אבותם (בבבבב: ט): אחות אם ודאי קרובתו צנל אחות אב שמה ח"ו אין זה אביו: **מה לפלן מן האב.** אם אחי אביו מן האב הוא הוי קרוב לענין גאולה יותר ומלוא גאולה מוטל עליו יותר מקרובי האם אף כאלן מן האב ולא מן האם: **ה"ג משפחתו יגאלנו משפחה אב קרויה משפחה כו':** והא דפנן אמרו לו מה עשיתם ויובדנ נט למה מתארזן ושעה צת חרזון מנקטתו ורביקא צת דבקה

תורה אור השלם

- כל פל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונברתו העושות הוקשו מקרב עמקו ויקרא יח כט
- כי ישבו אדום יתרו ומת אחר מותו ואין לו לא יתירה אשת הפת החוצה לאיש יו יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה דברים הם ה
- ואיש אשר יקח את אשת אחיו נדה הוא ערותו אחיו גלה עריות ידיו ויקרא יח כב
- ואת יקר את השכב משכב אישה תועבה הוא: ויקרא יח כג
- ערות אחות אביך לא תגלה שאר אביך הוא: ויקרא יח כד
- ערות אחות אביך לא תגלה כי שאר אביך הוא: ויקרא יח כה
- ואיש אשר ישכב את דודתו ערות דוד גלה יתרה ישא עריות ויקרא יח כז
- או דודו או בן דודו יגאלנו או משאר בשרו ממשפחתו יגאלנו או הישגה דודו ויגאלו: ויקרא כח כז

תוס' חד מקמאי

והיחיד כובחמו קנה דהא קא מביח לישם ביאה בעלמא: תניא ערות אחות אביך לא תגלה בין מן האב בין מן האם (ומן האם). אשה אל אחותה לא תקח בין מן האב בין מן האם ערות אחי אביך לא תגלה אל אשתו לא תקיב דודתך היא מן האב ולא מן האם דהתייא דודו [דודין] כתיב הכא ודודו היא ומכיה התם או דודו או בן דודו יגאלנו מה להלן מן האב ולא מן האם דכתיב ממשפחתו יגאלנו ומשפחת אב קרויה משפחה ומשפחת אם אינה קרויה משפחה ובה שכתב הרב אלפס ענין העריות אשה לבעלה כבר כתיבתי בקדושין סברת האחרים תוספת על סברת הרב דיל לפי סברת הרב דיל משמע דביאה בלא תופת קונה ליהושע וליתמא לה ובפי צנעה שנתמחה (י"ח) תניא נמי או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה עמו לישם נשואין אע"פ שהתבחה בבית

מוסף תוספות

א. [ו]ן[ש]פירש לך הכתוב אשת אח שאין לה בנים לאחיות מיתה בעלה דבציה גלי שאין בכלל איסור אלא אשת אח במקום דליכא צד

יבום היינו יו ילה בנים בחיי בעלה, אבל איל לה בנים אפי' בחיי בעלה כיון שאילו עומד אצליו תופה להויבם, מתחלה לא חל עליה שם אשת אח כלל. ומכ"ן. ב. [ו]ן[ה] בהמה [ו]כורן [ב]פרשת עריות הוא דכתיב ואף היא תיפול לן מחקישא דרי יונה. ככ"ה. ג. [ו]ן[י]תי תלית ומותר בראשונה ובשלישית ואסור בשניה. ככ"ה. ד. [ו]ן[ס]ר"א כיון דנפיש, כרוביא איכא

הבא, רבא ערוביז ויבטל את השרה קמ"ל דלא. ככ"ה. ה. אפסור את האחרות, קמ"ל. מוס' ה"א"ש

הדברים שלמתי הוא הדברים של חלשונה ושאר הדברים (שם). ואסור בשלישית. מפני שמה, ובחמישית. מפני רביעית (שם).

הוא מן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולא מן האם והתם מנלן אמר קרא ממשפחתו יגאלנו משפחת אב קרויה משפחה אם אינה קרויה משפחה והדתנן אמרו לו מתה אשתך ונשא אהותה מאביה מתה ונשא בראשונה ובשלישית ובחמישית ופוטרת צרותיהן ואסור בשניה וברביעית ואין ביאת אהות מהן פוטרת צרתה ואם בא על השניה לאחר מיתה הראשונה מותר בשניה וברביעית ופוטרת צרותיהן ואסור בשלישית ובחמישית אלמא

